

Tuần Báo Vô Vi

29 tháng 11 năm 2015

Số 266

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Tại sao người tu thiền lại tự giải bớt sự tham dâm sắc dục ?
2. Làm sao mới được trong lành ?
3. Khoa học kỹ thuật có giúp ích cho sự hiện diện của thân hình tại thế hay không ?
4. Trong ba cõi cõi nào nặng nhất ?
5. Làm người làm sao không tham ?
6. Nhận lệnh của Đại Bi thì phải nhận cách nào ?
7. Chiều sâu của chơn lý nằm ở đâu ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Monaco, 08/02/98 2 :20 AM 1) Hỏi: Tại sao người tu thiền lại tự giải bớt sự tham dâm sắc dục ? Đáp: Thừa người tu thiền bằng lòng ngồi xuống lập lại sự quân bình của nội tâm, giải bớt sự hướng ngoại tham dâm không cần thiết cho tâm lẫn thân, chuyên cần tu sửa, hỗ trợ cho phần hồn tiến hóa tốt. Kệ : Thực hiện quân bình tâm tiến hóa Hòa cùng vũ trụ tự tâm qua Từ bi rộng mở đường tu tiến Xây dựng bền lâu tâm trí hòa.	Monaco, 09/02/98 3 :50 AM 2) Hỏi: Làm sao mới được trong lành ? Đáp: Thừa phải hướng thượng hành pháp tự giải thì mới được trong lành, hội nhập với ánh sáng vô cùng tận của thiên giới, nơi đó mới thật là trong lành và chất phác. Kệ : Thực hành tự đạt trí tâm an Chất phác luân lưu tự bạc bần Nguyên lý thâm sâu tu tự tiến Bình minh khai triển tự phân bần.
Monaco, 10/02/98 3 :45 AM 3) Hỏi: Khoa học kỹ thuật có giúp ích cho sự hiện diện của thân hình tại thế hay không ? Đáp: Thừa khoa học kỹ thuật rất hữu ích cho sự truyền tin lưu niệm bất cứ một tài liệu hữu ích cho quần sanh, lúc nào cũng sống động và gieo rắc trong tâm thức của mọi người đúng theo thị hiếu của người cần nó. Kệ : Truyền tin đánh thức sự thăm dò Nhắc nhở cho nhau tự sách đo Truyền cảm tâm người trong thức giấc Tự mình cảm thức tự mình đo.	Monaco, 11/02/98 3 :40 AM 4) Hỏi: Trong ba cõi, cõi nào nặng nhứt ? Đáp: Thừa trong ba cõi Thiên Địa Nhân, chỉ có cõi Nhân là nặng nhứt, vì âm dương hợp nhứt mới thành người, tràn đầy nghiệp lực, từ mọi trạng thái đã hình thành, suốt kiếp làm người phải lo tu sửa giải tiến thì phần hồn mới có cơ hội về trời. Kệ : Giải thông một kiếp rõ tình Trời Thức giấc tâm tu được nghỉ ngơi Xuất phát đi lên quy một mối Tình trời cao đẹp sống nơi nơi.
Monaco, 12/02/98 2 :40 AM 5) Hỏi: Làm người làm sao không tham ? Đáp: Thừa người không tham là người biết quý trọng sự phục vụ của Thượng Đế hằng giờ phút khắc, thì mới hiểu được sự hiện hữu của chính mình đã nhờ ai mà có ? Biết quý trọng thân xác, tức là cơ đồ của Thượng Đế đang ẩn tàng trong cơ giới của nội tâm, chỉ biết kính phục dâng toàn năng mà hành sự. Kệ : Biết mình cấu trúc bởi nơi nào Chẳng dám tham dâm chẳng ước ao Sự thật do Trời nay mới có Bằng lòng học hỏi trước như sau.	Monaco, 13/02/98 4 :00 AM 6) Hỏi: Nhận lệnh của Đại Bi thì phải nhận cách nào ? Đáp: Thừa nhận lệnh của Đại Bi là tự nhiên sáng suốt, thao thao bất tuyệt, tận độ quần sanh vô quái ngại. Kệ : Óc thời sáng suốt tự phân qua Tận độ quần sanh rất mặn mà Muôn loại quy hồi trong thức giấc Tâm linh tiến hóa chẳng gần xa.
Monaco, 14/02/98 4 :15 AM 7) Hỏi: Chiều sâu của chơn lý nằm ở đâu ? Đáp: Thừa chiều sâu chơn lý nằm ở siêu nhiên và hồn nhiên, chỉ có người thật tâm tu thiền mới tự cảm thức điều này, sự thật trong thật là bất khả luận bàn. Kệ : Vui hành tâm thức hướng thanh quang Vị trí phân minh tự bạc bần Ai nhắc ai thương tình quyến luyến Ánh quang thanh tịnh tỏa như vàng.	

THIÊN LÝ HỮU TÌNH (tiếp theo)

...

“Thế gian muôn ý muôn màu

Chung quy cũng phải đối đầu giải tâm”

Ở thế gian thì muôn ý muôn màu. Mỗi người một khác ý màu sắc đều khác hết nhưng mà cái đó thuộc về động.

Mà chung quy cũng phải đối đầu giải tâm rồi, đụng chạm rồi nó hết, không có gì. Chúng ta đã thấy cái chuyện nguy hại nhất là chiến tranh nhưng mà rồi cũng có hồng thập tự, rồi sau hồng thập tự rồi cũng nói chuyện tu hành tiến hóa đi tới văn minh tốt độ khoa học. Rồi đây nó đi tới khoa học siêu hình nữa rồi các bạn thấy con người nó càng tiến những cái chuyện chúng ta nói đây người phàm mắt thịt không thấy nhưng sau này họ sẽ thấy. Cũng như trước kia chẳng hạn, ta nói chiếc máy bay ai mà tin, bây giờ đã có máy bay rồi, người ta nói chuyện khủng khiếp ai mà tin bây giờ chuyện khủng khiếp đó có rồi.

“Bình tâm tự xét tự tâm

Hồn ta thức giác hát ngâm dung hòa”

“Bình tâm tự xét tự tâm”: Lúc nào chúng ta cũng ổn định cái nội tâm rồi, chúng ta chỉ giữ cái sáng suốt mà tự xét tự tâm.

“Hồn ta thức giác hát ngâm dung hòa”: Lúc đó cái hồn thức giác rồi, biết được sự sai lầm của mình. Khi mà hiểu sự sai lầm tiến tới tự giác rồi con người thấy trẻ trung, vui vẻ cũng như một tiên đồng lúc nào cũng có sự ngâm nga vui vẻ của nội tâm phát quang sáng suốt ở mọi nơi, mọi giới.

“Trở về căn bản Di Đà

Sáng soi muôn loại từ xa đến gần”

Mình trở về cái căn bản Di Đà. Cái đường lối ánh sáng mà chiếu hóa cho chúng ta công phu mỗi đêm đó là điển. Phần Di Đà là cái phần trí của Ngọc Hoàng đã chuyển hóa cho chúng ta.

“Sáng soi muôn loại từ xa đến gần”: Đó, từ xa đến gần cũng đều được hưởng hết. Mà nếu chúng ta hướng về đó chúng ta hưởng còn nhẹ nhàng và tiến hóa mau hơn.

“Tiến trình tan tụ hợp phân

Thanh bình là cảnh muôn phần ước mơ”

“Tiến trình tan tụ hợp phân”: Các bạn ôm cái tiêu thiên địa này, ôm cái hoàn cảnh hiện tại thì cái tiến trình của các bạn cũng ở trong cái tan và tụ, tụ và tan, hợp phân vậy thôi.

Nhưng mà thanh bình là cảnh, ai cũng muốn không có những sự động loạn đó là cảnh muôn phần ước mơ, ai cũng ước mơ. Mà muốn có thanh bình phải có cái gì? Có sự sáng suốt, mà sự sáng suốt của bạn đã có chưa? Đã có và đang có. Nhưng mà các bạn hướng thượng hay là hướng hạ đó thôi. Khi mà các bạn hướng hạ thì các bạn bị kèm kẹp trong sự lo âu. Mà các bạn hướng thượng rồi, các bạn tự hóa giải lấy nội tâm thì tất cả những việc gì cũng làm điều tốt cho mọi người và tâm trí các bạn càng ngày càng cởi mở. Mình tự đặt vấn đề khổ nhiều quá là mình tự làm khổ cho mình. Mà mình đặt tiên về thanh tịnh rồi hóa giải cái thanh điển rồi chúng ta thấy cái phần hồn rồi nhẹ nhàng thì không có cái gì mà ám hại trước mắt và trong nội tâm của chúng ta hết. Cái gì cũng ở trong định luật thiên nhiên cởi mở hóa giải và tiến hóa.

Cho nên, các bạn hiểu được cái đó, các bạn dễ tu hơn nữa. Còn nếu mà không hiểu, ngồi đó rồi trong đó lục căn lục trần nó bày biểu chuyện này, chuyện kia, nhớ người này người kia, nhớ đủ thứ, nhớ những cái chuyện không cần thiết rồi cũng nhớ, rồi đủ thứ hết trội. Bây giờ lấy cái gì giải? Chỉ lấy cái Pháp Luân. Pháp Luân là gì? Pháp Luân là ánh sáng của càn khôn vũ trụ.

Nam Mô A Di Đà Phật cũng là ánh sáng của càn khôn vũ trụ. Hai luồng điển đó các bạn hít vô mà giải nó, niệm để mà đưa nó lên. Đó, thì lúc nào các bạn làm công phu nhiều thì nó sẽ được tiến hóa nhiều. Ở bên trong nó sẽ mở nhiều. Những lãnh vực tối tăm đó, nó sẽ lần lần biến thành sáng suốt mà do chủ nhơn ông quyết định và chủ nhơn ông phải thực hành mới được. Còn chủ nhơn ông không chịu thực hành làm sao mà có được sự đó.

Cho nên các bạn được thấy rõ sự sáng suốt mình có thì mình nên vun bồi sự sáng suốt để tiến tới. Không nên vì lẽ này, lẽ nọ mà gây sự chậm tiến của nội tâm. Còn khi mà các bạn hiểu được cái thanh điển hào quang rồi thì các bạn làm có một chút và nghĩ có một chút thôi là đủ các bạn ăn sáu, bảy năm

cũng không hết, chớ cần gì phải lo cho nhiều. À! Còn cái đương nhiên của tay chân là phải lao động, phải làm việc, cái gì trước mắt phải sai biểu nó làm, nó phải làm tốt trước mắt để cho chủ nhơn ông được an nhàn. Thì từ bản thân các bạn từ đầu tới chân mỗi ngày các bạn biết tắm rửa, các bạn biết sửa sang cho cơ thể, sửa sang cho quần áo thì tình cảnh ngoại cảnh các bạn cũng có thể sửa sang được rất dễ, có gì phải lo âu. Nhiều người nói tội bạn việc này, bạn việc kia, bạn việc nọ, cho đến nỗi không tu được là không chịu sửa tánh tình mình, không chịu sửa tâm của mình. Đó, cho nên người tu là sửa tánh. Sửa tánh là đi tới tự giác và thông cảm mọi người thì lúc đó chúng ta mới có cái xã hội đẹp. Chúng ta có những người biết thương yêu, chúng ta mới thấy cái đà tiến hóa trước mắt và ảnh hưởng chúng ta từ giờ phút khắc để tiến hóa.

Cho nên, các bạn có cơ hội tu nên tu, chớ nhiều người cứ nói chuyện tu, rồi bỏ nhà bỏ cửa vô chùa rồi ở riêng ở biệt, rồi buồn tui này kia, kia nọ, nó còn gia tăng thêm. Cái này các bạn sống với quần chúng. Người ta đi lao động các bạn cũng phải đi lao động để ý thức cái nguyên căn của mỗi sự vật mà nó nuôi dưỡng cơ thể hàng ngày đây do đâu mà có thì các bạn phải đóng góp một phần. Đó, trong cái tình thương và cái đạo đức. Nếu mà các bạn không có đạo đức, không có tình thương, các bạn đâu có trồng được cây cà có trái. Các bạn không có tình thương, các bạn đâu có làm ra được cái cọng lúa, thấy không? Đó, chúng ta phải có trong tình thương.

Cho nên cái lao động nó sẽ cho chúng ta thấy rõ ràng. Lao động trí óc, chân tay đều là giúp cho chúng ta tiến hóa hết thấy. Mà chúng ta thêm một cái lao động pháp luân thường chuyển, soi hòng bắt thần kinh làm việc nhiều hơn người thường và pháp luân làm ngũ tạng được giải cái, giải mở hơn người thường. Đó, để cho chúng ta đón nhận những cái

ngịch cảnh mà chúng ta cho là nghịch cảnh chớ không phải nghịch cảnh là cái tánh chúng ta không chịu hòa với người ta là chúng ta đã bị một cái tạng nào nó hư ở trong đó rồi. Còn nếu ngũ tạng chúng ta được đều hòa thì chúng ta đâu có thấy nghịch cảnh, thấy vui vẻ. Chúng ta ở mọi trạng thái, khi người ta nói cái gì chúng ta phải ở người đó mà chúng ta tìm ra thì tự nhiên chúng ta tìm ra lối thoát. Còn nếu chúng ta ở nơi ta thì chúng ta không bao giờ tìm ra lối thoát. Bởi vậy, chúng ta ở mọi trạng thái là trạng thái của đối diện là thầy dạy chúng ta, chúng ta nhảy vào đó để tìm hiểu. Nó có cái khổ, nó có cái sướng ở trong đó chớ không phải không. Mà trong đó nó cũng bao gồm cái bi, trí, dũng.

Cho nên chúng ta tu ở đây, chúng ta đi trong cái bi, trí, dũng. Nó tóm tắt ba chữ rất dễ nói, nhưng mà hành rất khó, đạt nó càng khó hơn nữa. Cho nên rất đầy công mới đạt được. Nếu không đầy công không bao giờ đạt được. Cho nên các bạn được chỉ định là hít pháp luân là hít cái nhẹ thay cái nặng. Đó là được cái phần thượng tầng nó giải hóa và nó xây dựng dần dần kiến trúc cái thượng tầng, thanh điển nó càng ngày càng sáng suốt là do cái pháp luân, do cái soi hòng đó để cho nó mở bộ đầu rồi pháp luân nó dần tiến đưa lên trên.

Cho nên, cái phương pháp thực tiễn của chúng ta, mọi người thực hành rồi thấy. Bất cứ ở hoàn cảnh nào đau khổ cho đến mấy, các bạn chịu thực hành rồi, các bạn toát mồ hôi rồi, các bạn thấy con người nó được nhẹ nhàng, mà cố gắng hơn nữa nó càng nhẹ nhàng, càng cố gắng thấy mình càng ngày càng tiến hóa và thông minh hơn xưa.

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – ngày 23/10/1977)

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

BH, ngày 7 tháng 2 năm 1998

Kính gửi Ông Tám thân thương,

Đầu năm mới con kính chúc ông Tám nhiều sức khỏe, trường thọ để dìu dắt chúng con tu tiến. Con xin lỗi ông Tám con không gọi bằng Thầy như những người bên đó, để nhớ lại thời ông Tám còn ở Việt Nam. Chúng con rất là vui sướng, mà bây giờ không biết chừng nào mới được gặp ông Tám. Lúc ông Tám đi rồi con không biết gì hết, con tưởng ông Tám còn ở BL nên mua thuốc đi thăm ông Tám thì anh Long nói để ảnh gọi dùm chứ không cho đi gặp ông Tám. Con và chị L đến nhà ông Tám, ở đó nói ông Tám đi rồi, con không tin, mới chạy lại nhà chị N để hỏi thăm, chạy tới chạy lui mấy lần cũng không gặp, mà lại nhà chị N thì đâu có được vô nhà, phải ngồi núp ở ngoài trước đọi, vì nếu vô nhà anh chị N chưởi tội con, nói tội con rủ chị N đi vượt biên, ông uống rượu say chưởi tội con quá trời, chờ mãi hết xe đồ chúng con phải đi thất thểu như người mất hồn (ông Tám thấy tội nghiệp tội con ghê chưa?) Sau đó con có viết cho ông Tám 2 lá thư đều không được trả lời, lúc đó bà PY trả lời thư từ cho Thầy, cho nên con buồn lắm. Lúc đó anh L lên nhà còn giảng đạo, nhưng con bắt được anh L làm chuyện không tốt trên gác nên con nói tránh là công an lúc này khó lắm, thôi anh đừng tới nữa (bắt đầu ảnh nói xấu con là lúc này MS nó bỏ tu rồi cho nên không cần tới nhà nó nữa, nhưng con không dám nói chuyện này với ai hết, vì sợ nói ra những người mới tu sẽ mất niềm tin, vì vậy con cũng bị mất trốn luôn (con nói thiệt ông Tám đừng rầy con nhe). Lúc đang buồn bạn bè rủ con đi theo ông thầy uống nước lạnh đi thất, rồi cuộc rồi ông cũng bỏ xác, con nghĩ mà buồn chắc tại con không có duyên với đạo pháp, cho nên Thầy nào cũng bỏ con. (Lâu lắm rồi bạn đạo không đến nhà con), tự nhiên 2-9 vừa qua sinh nhật ông xã con (ông xã con đang bị bệnh nước vô phổi và tăng xông qua tim) ngay ngày hôm

đó thì có hơn 20 người bạn đạo các nơi ngồi thiền chung nhà anh L, xong rồi nói nhớ MS, tới thăm đi, nên con cho đó là cái duyên nhắc nhở chúng con trở lại Pháp Lý....

Từ này giờ lo kể lể làm nũng với Ông Tám một chút. Con đã gặp nhiều Thầy nhưng con thương ông Tám nhiều nhất mà cũng giận ông Tám nhiều nhất, vì viết thư mà không được trả lời, mà đi sai đường ông Tám cũng không rầy la. Con giận là vì lúc đó con nghĩ ở nước ngoài mọi người đều đầy đủ vật chất lẫn tinh thần, còn ở đây con bị ngược lại nên lúc đó con buồn lắm, con nghĩ là ông Tám đã quên con rồi, con còn nhớ lúc ở trên lầu M N P, con có hỏi ông Tám khi nào ông Tám ở xa con nhắc ông Tám có biết không? Ông Tám nói: Có, sao không biết!

Vậy bây giờ con bắt đền ông Tám làm sao để con trở lại Pháp Lý cho tinh tấn thì con mới tin rằng ông Tám không quên con. Từ này giờ con làm nũng với ông Tám đó, chỉ vì nhớ ông Tám quá nên đặt viết xuống là viết lung tung, mong rằng ông Tám hiểu thấu lòng con, giúp con vượt qua lúc khó khăn này, giữ vững niềm tin.

Con mong sao gặp lại ông Tám ở Việt Nam một ngày gần đây. Con cầu chúc gia đình được an khang, ông Tám sống trên trăm tuổi để dìu dắt chúng con trên mọi lãnh vực. Thương ông Tám nhiều.

Con,

NTS

TB: rất mong được trả lời!

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Manila, ngày 27 tháng 3 năm 1998

TS con,

Ông Tám vui nhận được thư con đề ngày 7/2/98, được biết con nhờ giận buồn mà mới nhớ được ông Tám, hạ bút thỏ thẻ cùng ông Tám đôi lời thắc mắc

của nội tâm, vì sự tự ái chưa dứt bỏ được. Con đã có lòng nhớ thương đến ông Tám, nhưng không biết tội nghiệp ông Tám. Trong lúc đó, ông Tám làm việc ngày đêm, thư từ tràn ngập, bạn đạo tội nghiệp thấy ông Tám trả lời cho con, vì ông Tám không rảnh.

Ngược lại con lại trách móc ông Tám và tự chạy theo đường lối khác, thay vì đường lối tự giải nghiệp tâm của ông Tám đã và đang hành. Mãi cho đến nay, ông Tám vẫn bình an và thăng tiến theo con đường tu học sẵn có. Nhìn lại con, thì con đã bỏ bê chính con, chạy theo đường lối khác hơn mà chính con đã tự chọn từ lúc đầu. Con lại càng tạo sự bơ vơ cho tâm thức của chính con. Có pháp không hành, có tâm không phát, tự giày xéo lấy chính mình. Đã khổ lại càng khổ thêm, bỏ quên nguyên lý tận độ sanh tồn của Trời Đất. Không hành pháp thì không phát triển huyền bí của nội tâm được. Nghiệp lực của tình đời lôi cuốn làm càng ngày tâm thức lại càng lún sâu. Con đang có một thể xác vi diệu của Trời Đất đã ân ban hình thành. Con được sự phục vụ đầy đủ, có thanh khí điển của càn khôn vũ trụ, nâng niu và xây dựng cho con hàng ngày. Con có một thể xác tự động, nói năng nhìn thấy, đi đứng toàn là tự động, nhưng chỉ thiếu có thanh tịnh, không chịu thực hành một pháp khứ trước lưu thanh, giải tiền tâm linh trong chiều tiến hóa của Trời Đất đã sẵn có, là một lầm lỗi nghịch thiên tạo loạn cho chính mình. Từ ngày ông Tám xa VN cho đến nay, một lòng không thay đổi. Ngày đêm niệm Phật, tự khai mở huyền bí của nội tâm, hướng về thanh tịnh, phục vụ mọi người ở xung quanh. Đến nay ông Tám vẫn khỏe mạnh.

Nhờ khoa học tân tiến, ông Tám mới có dịp phục vụ con ở giờ phút này, để cho con cảm thấy sự sống còn của tâm thức luôn luôn hằng hữu, ngược lại ô trước vô minh tham dâm tạo khổ, cuối cùng cũng sẽ tan rã như tuyết sương. Vạn sự trên đời là không, chỉ có tâm thức là vô sanh bất diệt mà thôi. Ông tu ông đắc là vậy. Người tu thiếu dứt khoát thì sẽ bị sự lôi cuốn của tình đời đen bạc và trách móc lẫn nhau mà thôi.

Nếu con cảm thức được phần hồn là vô sanh bất diệt thì con tái tục chung hành một đường lối của ông Tám đã và đang hành, thì con sẽ được tự cứu.

Ước mong con hướng về thanh tịnh và tự phát triển tâm từ bi mà tu. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

VN, ngày 18 tháng 2 năm 1998

Kính thưa ông Tám,

Trước đây trong chiến tranh ở Việt Nam, vì sợ phải chết nên gia đình con có thỉnh mấy vị Thầy bùa lữ ban người Miên đến nhà con cho uống bùa phép và đồ hộ mạng gồm có: khăn bùa, ngải rừng, nanh heo, dây cà tha mang trong người dùng để tránh nạn tai. Thời gian sau, con được biết Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp của Ông Tư và Ông Tám, con có tập một thời gian nhưng mỗi ngày công phu đều bị ảnh hưởng của bùa ngải công phá, khó hành được pháp thiền, tức giận con đem tất cả các bùa ngải trên đồ xăng vô đốt, tức thời bị điển (Thần Hộ) nhập vào xác. Sau đó con đã đến nhà ông Tám lúc đó ở Chợ Lớn để nhờ cứu hộ. Ông Tám đã bảo về nhà ngưng Thiền, chỉ niệm Lục Tự Di Đà và làm Pháp Luân nằm trong vòng 6 tháng mới được thiền lại.

Kính thưa ông Tám, nhờ sự chỉ dạy trên, giờ con đã được thanh nhẹ, con vô cùng biết ơn ông Tám. Sẵn đây, con có vài thắc mắc nhỏ về vấn đề tu học. Kính xin ông Tám giải đáp cho:

1) - Lúc chưa theo Pháp Lý con cân nặng 45 ký, bây giờ con đã lên được 60 kg, tâm lý vững vàng, sinh lý khỏe mạnh. Con tuổi trẻ không ham danh lợi, mà chỉ thích tình thì phải làm sao ?

2) - Gần đây có rất nhiều bạn đạo ở nước ngoài về Việt Nam nói rằng Việt Nam quá trước, sau khi về phải mất một thời gian thanh lọc mới lấy lại điển. Thưa ông Tám, như vậy chúng con đang ở đây hằng ngày phải sống trong trước thì sẽ ra sao ?

3) - Ngày xưa, lúc ở Việt nam, ông Tám có dạy chỉ cần một câu kinh, một bài thơ là có thể tu đắc đạo. Sao bây giờ các bạn đạo nước ngoài nói rằng ông Tám dạy lại phải cần có nhiều kinh sách, bài giảng mới, nghe và xem bằng hình và sinh hoạt Mục Bé Tám qua báo Vô Vi LED, cùng đeo huy hiệu Vô Vi thì mới có cơ hội tiến theo đà tiến văn minh của Phật Pháp. Chúng con ở Việt Nam làm sao có được tài liệu trên.

Rất mong được ông Tám hồi âm.

Con,
ĐVH

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Manila, ngày 27 tháng 3 năm 1998

H con,

Thầy đã vui nhận được thư con đề ngày 18/2/98 được biết con đã vượt qua sự ràng buộc của âm binh bùa phép. Nay con còn dính líu tình cảm ô trược, hại thân xác. Con cần thật tâm hướng về thanh tịnh, phát triển tâm linh thì mới vượt khỏi cái vòng lẩn quẩn của nghiệp duyên, mà hướng thẳng về thanh tịnh, dứt khoát tu tiến, thì tương lai phần hồn sẽ được cứu rỗi. Mỗi mỗi đều do công thực hành và dứt khoát của chính con, mới giải quyết được trận đồ tâm linh đang bị bao vây bởi sự tham dục.

Chúng con đang sống trong một xứ tràn đầy điện năng của vũ trụ ban chiếu, vậy các con phải dứt khoát tu tiến thì mới có cơ hội hội nhập với thanh quang của trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ mà tiến hóa. Tu thì phải dứt khoát, nhiên hậu mới có cơ hội đạt tới sự thanh nhẹ, hướng về thanh tịnh, thì mới có cơ hội sống trong ánh sáng vô cùng tận của đại bi. Trược hay thanh là do ta mà thôi. Dứt khoát thì từ trược sẽ trở về thanh. Nếu không dứt khoát thì thanh sẽ trở về trược, thiên đàng địa ngục do tâm là vậy. Nghiêm luật của trời đất hỗ trợ cho phần hồn tiến hóa tới cõi vô sanh bất diệt. Hiểu được nguyên lý này thì sẽ an tâm tu bất cứ ở nơi nào.

Tại VN, hiện tại tài liệu tu học đều đầy đủ. Mục Bé Tám nhắc nhở hàng tuần để cho mọi người tự thức và tránh sự ngu ý lầm sai đạo pháp. Phù hiệu đeo trước ngực cũng đều là nhắc nhở tâm thức phải tu đúng đường lối, hòa hợp với càn khôn vũ trụ Nhật Quang Phật và Nguyệt Quang Phật đều tận độ đầy đủ cho người VN hướng về sự thanh nhẹ, tận độ mà tu tiến. Chỉ sợ thiếu tâm thành thật, chứ không sợ thiếu tài liệu. Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp giúp cho hành giả tự khai triển trực giác, mà tự học kinh vô tự trong chu trình tiến hóa. Tu là giải nghiệp tâm, chứ không phải tu để so

đo từ chút. Mỗi người đều có sự nhìn thấy, nghe hiểu, nói năng động tịnh, toàn là tự động, cấu trúc bởi siêu nhiên mà hình thành. Không thiếu một món gì, chỉ có thiếu tu thì khó giải sự ô trược của nội tâm mà thôi. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Câu hỏi:

Kính thưa Thầy, có một bạn đạo kiểm soát Pháp Luân Thường Chuyển cho những bạn đạo khác, một tay để phía sau ót và một tay để ở bụng hành giả đó, để xem diễn lên xuống. Làm như vậy có đúng hay không?

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Manila, ngày 27 tháng 3 năm 1998

V con,

Muốn kiểm soát Pháp Luân Thường Chuyển để tay nơi bụng, xem hơi hít vô có bị gián đoạn hay là không? Cần kiểm soát hơi thở hành giả làm đúng thì sẽ có diễn phát triển ngay trung tim bộ đầu xuất phát đi lên. Chỉ cần để tay nơi bụng để kiểm soát là đủ rồi, không cần để tay sau ót. Hành giả làm đúng, tự động luồng điện sẽ xuất phát từ trung tim bộ đầu hoà hợp với điện năng của càn khôn vũ trụ mà tiến hóa. Hành giả là người tự thấy rõ hơn ai hết. Không nên nghe lời người không hành, phê bình diễn là sai. Có hành có cảm thức mới là đúng. Vị trí của hành giả là tự tiến tự đạt mà thôi. Đó là luật quân bình của Trời Đất. Không cho và không mượn được.

Lương Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Thiền viện Vĩ Kiên, ngày 14 tháng 5 năm 1986

NHỊN NHỤC

Thân già lê lét khắp năm châu
Nhịn nhục thương yêu độ giải sầu
An lạc người người chung học đạo
Giải mê phá chấp giữ gìn lâu.

Gìn lâu thế đạo cao sâu
Sửa mình, hiểu họ, rõ mầu nhiệm tâm
Bước qua điển giới tự tầm
Lầm than cũng bởi do tâm người đời
Tham sân chẳng chịu xa rời
Tạo tâm động loạn mở lời khinh khi.
Học rồi phải học phải thi
Chưa minh điển giới tâm thì bất an.
Tâm linh cho đến Thiên Đàng
Ta bà các nẻo chẳng ban được gì
Trên đường học hỏi dự thi
Bị nhồi bị kích mới thì chịu tu.
Tu rồi lại kể như mù
Bao nhiêu tầng lớp phải tu phải hòa
Học bài nhịn nhục phân qua
Trong đời có đạo, chan hòa tình thương.
Một lòng nguyện niệm gieo gương
Từ bi hỷ xả, tâm nương ý Trời
Thực hành tiên hóa hợp thời
Thương yêu tha thứ mở lời nhủ khuyên.
Khuyên đời thức đạo giải phiền
Vượt xuyên tự ái giao liên thanh thoi
Đến đây mới rõ ý Trời
Ban cho các giới hưởng lời thực chơn.
Tiến lên giải tỏa giận hờn

Bền tâm vững chí biết ơn Cha Trời,
Quy y nhận thức thanh lời
Giúp tâm khai mở, giúp đời an khương.
Tranh đua, hậu quả khó lường.
Một lòng nhịn nhục mới tường giả chơn,
Lòng thành thực hiện keo sơn,
Gắn liền Trời Phật không sòn không mê.
Tâm thành tự nguyện trở về
Quy không đạt pháp bối bê chẳng còn
Tu thời chẳng có cú lòn
Tự mình tháo gỡ lòng son thực hành.
Điển thời thanh nhẹ đạt thanh,
Pháp thời tạm mượn giải rành loạn dâm.
Trở về thanh cảnh tự tầm
Con đường chánh giác trong tâm người hiền.
Chẳng còn cảm nhận não phiền
Tinh thần bất động hợp duyên muôn loài
Bên trong sẵn có thanh đài
Tâm tâm tương ứng sửa hoài không ngưng.
Biết mình tiến hóa chẳng ngừng
Nhịp tim đang đập khai từng cảm giao
Hòa cùng muôn sắc muôn màu
Chẳng còn sanh khác trước sau chung nhà.
Bình tâm nhịn nhục chan hòa
Tình thương quy hội nhà nhà yên vui

Luang Sĩ Hằng - Vi Kiên

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam

Hồi Mười Bốn (tiếp theo)

CON CHÁU HIỀN LƯƠNG TIÊN TỔ ĐƯỢC NHỜ
CHA ÔNG ÁC ĐỨC DI HỌA CHÁU CON

...
Thái Sinh: À, thì ra nguyên nhân là như vậy, quả là đáng tiếc... Xin hỏi Trưởng Khu, con cái trên trần làm điều ác cũng ảnh hưởng tới âm phúc của cha mẹ há không công bằng sao?

Trưởng Khu: Câu hỏi của Thái Sinh rất có lí, song phải biết rằng tình thân huyết nhục có liên hệ, tình thân nòi giống có ràng buộc, âm dương tương quan, do đó “Một con thành đạo, cứu huyền thất tổ thảy đều được siêu thăng” (*Nhất tử thành đạo, cứu huyền thất tổ tận siêu thăng*). Nay lấy lẽ đó mà suy, đương nhiên “Một người làm ác, cứu huyền thất tổ đều bị xấu, bị nhục lây” (*Nhất nhân tố ác, cứu huyền thất tổ đồng mong kì tu, đồng mong kì nhục*). Ngoài lẽ đó ra, tội dâm là đầu muôn tội, vậy mà dám buôn bán loại phim dâm để kiếm lợi thì tội đó âm phủ chẳng thể tha thứ.

Thái Sinh: Trưởng Khu nói rất đúng, thật là kì quái, người đời nay tại sao lại chẳng thể thanh tịnh thức tâm để tránh làm điều ác?

Tế Phậ: Nay trò ngoan, con đã từng nằm mơ bao giờ chưa?

Thái Sinh: Thưa có.

Tế Phậ: Vậy thì trong lúc đang nằm mơ con có thể biết được là con nằm mơ không?

Thái Sinh: Không thể nào biết được, ngoại trừ khi đã tỉnh thức.

Tế Phậ: Đúng vậy, trong khi đang nằm mơ không thể hiểu rằng mình đang nằm mơ. Chúng sinh phạm trần ngày nay đang đi sâu vào con

đường mê lầm, giống hệt kẻ nằm mơ vậy, cho mọi thứ đều thật, kì thực chỉ mặc một bộ áo bằng thịt mà thôi, tới khi bộ áo bằng thịt đó không còn sử dụng được nữa thì người phạm gọi là “chết”, Tiên Phậ coi là “tĩnh ngữ”. Sự khác biệt giữa hai cảnh giới này là một đàng cõi Tiên Phậ vô hình, một đàng là cõi hữu hình bị hình thể không gian trói buộc mà thôi. Do đó, người phạm thường nói: “Cảnh mộng là không” (*Mộng cảnh giai không*), Tiên Phậ thường nói: “Cảnh đời là không” (*Nhân sinh giai không*) chẳng khác nhau.

Thái Sinh: Ha ha, người đời chịu phận vinh nhục, được thua, muôn cảnh đều không.

Tế Phậ: Đúng vậy, thôi con mau phỏng vấn vị thiện hồn thứ hai đi.

Thái Sinh: Thưa vâng... Xin hỏi vị đại đức nhìn dung nhan vị thật là hiền lương song có sao vị lại phải tới đây?

Thiện Hồn: Tôi ngày trước tu đạo, chỉ vì tính cố chấp, tham lam tiền của lợi lộc, do đó công đức không đủ, cho nên không được về cõi trời, chỉ được ngụ tại sở tu thiện hưởng phúc lành, không ngờ ít năm trước đây, con trai ở chốn phạm gian say mê tử sắc, làm tiêu tan cả sản nghiệp của tôi để lại, khi trắng tay lại còn cả gan lập hội thâu tiền được khoảng trăm vạn, nửa đêm lén ôm tiền trốn đi, chỉ một ý nghĩ sai lầm mà gây thành tội tày trời, do đó Minh Vương nổi giận, đuổi tôi ra khỏi sở tu thiện và đày xuống đây.

Thái Sinh: Như vậy thì thực quả là đáng tiếc lắm thay.

Trưởng Khu: Lập hội lừa người, lòng dạ gian trá khiến người khác bị cướp đoạt tiền bạc cùng khiến cho xã hội hoang mang, do đó phạm những kẻ phạm vào tội vờ lập hội để đoạt tiền đều bị Minh Vương nghiêm trị.

Tế Phạt: Trò ngoan hãy mau phỏng vấn vị thiện hồn thứ ba.

Thái Sinh: Thưa vâng... Xin hỏi vị Thiện Hồn, có sao vị lại bị đẩy tại khu này?

Thiện Hồn: Đứa con trai chó má của tôi vô cùng bất hiếu, không nghĩ tới ơn dưỡng dục, đã làm thuốc giả bán cho người, khiến người bệnh không biết mua về uống, không những bệnh không thuyên giảm mà còn bị nặng thêm. Vì tội

ác của thứ con chó má đã gây nên khiến Minh Vương nổi giận đầy tôi tới khu này.

Thái Sinh: Chế thuốc giả bán cho người, hiện thời quả không thiếu.

Tế Phạt: Bữa nay thời giờ đã trễ, trò ngoan chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường.

Trưởng Khu: Lệnh cho các viên quan hàng ngũ chỉnh tề đưa tiễn. *(Thái Sinh chào từ biệt Trưởng Khu cùng các thiện hồn).*

Tế Phạt: Trò ngoan mau lên đài sen, chúng ta trở lại Thánh Hiền Đường.

Thái Sinh: Thưa con đã sửa soạn xong, kính mời ân sư lên đường.

Tế Phạt: Đã tới Thánh Hiền Đường, Thái Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

